

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 27 septembrie - 3 octombrie 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Rugăciune

Preaiubite Doamne, ca răspuns la chemarea Ta de a “înainta în larg”, să ne avântăm din apele mici în profunzimile iubirii Tale nemărginite.

Ajută-ne să desfacem legăturile care ne țin în apele mici ale unei existențe fără sens. Așa cum bărcile discipolilor au fost umplute din belșug cu pește atunci când au ascultat porunca Ta, ne rugăm și noi, umple viețile noastre din belșug cu puterea, pacea și bucuria Ta, atunci când renunțăm la a ține picioarele pe fundul apei și ne aruncăm cu credință în brațele Tale iubitoare. Amin.

Fascinația prieteniei

Prietenia nu este ușoară, dar este frumoasă!

Un prieten adevărat este dispus să-și dea viața pentru tine.

Dacă cineva te urăște poate este pentru că ar fi dorit să-ți fie prieten.

Un zâmbet de-al tău aduce bucurie chiar și unuia care nu te iubește.

În orice noapte cineva se gândește la tine. Tu ești totul pentru cineva.

Ești într-un fel special și unic.

Cineva pe care încă nu-l cunoști, te iubește.

Un prieten adevărat te ajută să scoți lucruri pozitive chiar și din cele mai mari greșeli pe care le-ai făcut.

Când vezi totul în negru, gândește-te că este cineva care vrea, totuși, să te ajute. Ține minte laudele primite. Dă uitării criticile nedrepte.

Amintește-ți, când cineva îți dă o lămâie, poate e pentru că are nevoie de zahăr.

Prietenii adevărați sunt ca stelele: nu îi vezi tot timpul, dar sunt mereu.

Aș prefera să am ca prieten un trandafir, decât o grădină de flori care nu mă iubește. Fericirea te face să fii drăguț, te arată puternic.

Necazurile îți arată că ești om, prietenii te fac să fii superior.

Succesul te poate ridica, dar doar un adevărat prieten te îndeamnă să mergi mai departe.

Dacă vrei să ai prieteni, încearcă să fii tu unul pentru alții.

(...) **“Înaintați în larg.”**

“Înaintați în larg.” Aceste cuvinte sunt simbolice pentru felul în care trăim noi. Prea mulți dintre noi plutim la suprafața vieții, ne agățăm de mal. Dacă dorim cu adevărat să trăim, trebuie să ne avântăm în larg, și punându-ne credința în Domnul Isus, să aruncăm plasele noastre.

“Înaintați în larg.” Aceste cuvinte exprimă atât de bine ceea ce este în mintea și inima lui Isus. El i-a invitat întotdeauna pe oameni în ape adânci, înțelegând că nu merită să mergi pe lângă bancurile de nisip.

“Înaintați în larg.” Adevărul nu se află întotdeauna la suprafață. Suprafața este ceea ce se află deasupra, ceea ce vedem prima dată. Pentru a ajunge să cunoaștem cu adevărat persoanele și lucrurile trebuie să pătrundem dincolo de suprafață. Adevărul este în profunzime. De aceea primele impresii despre oameni sunt adesea atât de greșite, atât de superficiale. Atunci când pătrundem într-un nivel mai adânc al caracterului unei persoane ajungem să cunoaștem adevărul despre ea.

“Înaintați în larg.” Împărăția lui Dumnezeu este iubire și bucurie și pace. Însă Împărăția lui Dumnezeu nu poate fi atinsă dacă trăim la suprafață. Dumnezeu se află în profunzime. Paul Tillich L-a numit “profunzimea inepuizabilă și adâncul tuturor ființelor”. Pentru a ajunge la El trebuie să trecem dincolo de suprafață. Trebuie să pătrundem realitățile profunde din noi înșine, ale lumii noastre, și ale lui Dumnezeu. Trebuie să ne punem întrebări profunde: Care este sensul vieții mele? De unde vin eu? Încotro mă îndrept?

Îmi amintesc că proprietarul unei bărci cu pânze spunea: “Între multele lucruri pe care le-am învățat din navigatul cu barca, unul dintre cele mai importante este aventura de a ieși din port pentru a ajunge în larg, acolo unde vântul și valurile așteaptă barca. Nu poți naviga dacă stai lângă mal sau dacă rămâi ancorat. Trebuie să părăsești apele mici ca să ajungi acolo unde sunt vântul și valurile. Acolo misterioasa putere numită vânt poate mișca barca și acolo încep emoțiile navigării”.

Nu este la fel și cu credința noastră? Atâta vreme cât stăm pe lângă mal, asigurându-ne că putem atinge fundul apei, nu vom putea cunoaște emoțiile înotului, emoția de a ne lăsa pe apă pentru ca ea să ne țină la suprafață. Cunoscutul filozof danez Kierkegaard a folosit imaginea înotătorului care preferă să atingă fundul apei cu piciorul decât să se încredințeze apei. El nu este cu adevărat un înotător decât atunci când se avântă în larg, abandonând susținerea oferită de fundul apei pentru susținerea oferită de apă. Credința este ca și când ai pluti pe “o apă adâncă de 70.000 de stânjeni”, biziundu-te doar pe puterea mării de a te ține la suprafață. Cu alte cuvinte, fie avem încredere în apă, fie ne bazăm pe piciorul nostru sprijinit pe fundul apei. Creștinul este acela chemat să părăsească apele mici ale încrederii în sine și să înainteze în largul unei totale abandonări a vieții sale în Cristos ca Domn și Învățător.